

Господинъ Лисичко.

Прѣзъ една хубава лѣтна нощъ двѣ малки лисичета играеха на мѣсечина прѣдъ дупката на родителитѣ си. Тѣ скачаха по трѣвата, закачаха се съ опашкитѣ си и се дращеха и хапеха на шега, а бащата и майката ги надзираваха отъ страна.

Слѣдъ полунощъ всички се прибраха въ подземната си кжщичка и малкитѣ легнаха да спатъ при майка си и при баща си. Всичко утихна. И мѣсечината като виде, че вече никой не се нуждае отъ нея, скри се задъ единъ облакъ.

По едно врѣме въ спокойната лисича кжща, като на сънъ се донесе кучешки лай.

— Кяу-кяу... кяу-кяу!...

— Слушайте!...

— Какво ли е това? — каза Лисичко, скокна съненъ и погледна навънъ.

Възъ баира по кривата горска пжтечка вървѣха бързо, едни на коне, други пѣша, ловци въоржжени отъ главата до петитѣ. Около тѣхъ се въртѣха една глутница кучета съ свирепъ погледъ, съ зѣбести уста.

— Трѣбва да офейкамъ! — каза Лисичко и скочи изъ дупката си, слѣзе отъ моилката и